

MIKE FOLDES

Az új családom

*Az új családom kibertérben él.
Nem Facebook ismerősök,
nem is Myspace kollégák.
Ám genetikailag kapcsolódunk egy londoni
unokatestvérhez, aki nem talált gyereket
a világhálón, az életág vele megáll.
Kivéve Betty nénit és Don bácsit
és a három gyereküket, már régen megszűnt
a kapcsolat az anyai ágon.
Később, amikor nagyszüleim és déd-nagybácsim
egymás után meghaltak az ötvenes években,
azt hittük, hogy csak két unokatestvér maradt
Londonban, egy pedig Alabama államban
az apai ágon –
nem számítva azt, aki a harmincas években
érkezett New Jersey-be,
és nagy sikerrel üzérkedett.
Legalábbis addig, amíg ez az idegen láncolat
létre nem jött.
Egyiküket sem ismerném fel,
ha szembe jönnének velem az utcán,
mondjuk kutyát sétáltatva,
s akkor sem, ha megállnának traccsolni kicsit
kutyákról, politikáról vagy az időről.
Néhány éve voltam a fiammal a washingtoni
Holocaust Múzeumban,
ahol felfedeztem, hogy Földes egyike volt
a térképről eltűnt falvaknak, bizonyítva azt,
amit mindig is tudtam:
mi vagyunk az utolsók az utolsók között.
Egy magyar, akivel Görögországban találkoztam,
abból az ipari városból származik,
ahol az apám született, nem tudta, hogy
voltak-e zsidók Miskolcon.
„Nyilván ott haltak meg a lágerekben.”
„Ó, nagyon sajnálom.”
Én is.
Azután beindult köztünk a villámposta.
A gyermektelen londoni unokatestvér
felkutatta az üzér családját.
Egymás után új nevek és arcok
jelentek meg a családfán.
Néztem, hogyan nőnek a levelek, és kérdeztem:*

kik ezek az emberek?
 Semmi közünk egymáshoz.
 Nem együtt nőttünk fel, nem játszottunk a tengerparton,
 nem vadásztunk, nem horgásztunk, nem is kirándultunk,
 szüleink nem kártyáztak, nem volt se kanasza, se bridzs,
 még éjjel után sem, nem verték a blattot a nyári asztalnál
 Brogue táborhelyen a Nagy Sanaconda-tó partján együtt.
 A mi gyerekeinket nem hívták meg
 a szülinapi zsúrokra, mi sem hívtuk az övéiket.
 Nem váltottunk ünnepi üdvözlőlapokat,
 nem jártunk esküvőkre, nem törtünk kenyeret
 ugyanannál az asztalnál, nem koccintottunk
 az idősebbek nyolcvanadik születésnapján,
 nem gyászoltunk együtt temetéseken.
 A londoni unokatestvér létrehozott
 egy törzset valami édeskés-kesernyés helyen.
 Vannak közös emlékeink olyan eseményekről,
 melyek megtörténhettek volna, s mégsem történtek meg,
 és látjuk a párhuzamos vonalak találkozását.
 Ilyesmit csak kibertérben lehet.

Idekint nem lehet képeket játszani

jorge fényképei mindig ugyanazt a személyt ábrázolták, függetlenül attól, hogy ki állt a lencse előtt. mangold szerint „nem írhatjuk állandóan ugyanazt a verset, nem festhetjük ugyanazt a képet, nem hívhatjuk elő ugyanazt a fényképet... menj el innen messzire, és gyere vissza friss virágokkal és nedves homokkal. azt hiszem, van a sikátor túlsó végén”. jorge útnak indult nedves homokot és friss virágot keresni. mangold soha többé nem látta őt. amikor visszatért, jorge már valaki más volt, felismerhetetlen, művészete is megváltozott. gitározni kezdett, és zenét komponált az új hangszerére, olyat, ami a folyókat zöldre, az eget pirosra és a hegyeket levendulaszínűre változtatta. amikor eltette hangszerét, sötét lett a világ, melyben játszott. mangold akkor azt mondta: „menjünk be. idekint nem lehet képeket játszani.”